

The background of the cover is a dark, teal-toned landscape. The upper half shows a dense forest of trees, their silhouettes dark against a lighter, cloudy sky. The lower half shows a body of water, likely a lake or river, which perfectly reflects the trees and the sky above. The overall mood is mysterious and atmospheric.

Jane Lerryn

TENKÁ HRANICA

JANE LERRY

TENKÁ HRANICA

Jane Lerryn

ISBN 978-80-570-2346-3 (mäkká väzba)

ISBN 978-80-570-2347-0 (EPUB)

ISBN 978-80-570-2348-7 (MOBI)

ISBN 978-80-570-2349-4 (PDF)

Názov originálu: Tenká hranica

Autor: Jane Lerryn

Vydavateľ: Jane Lerryn

Rok vydania: 2020

Vydanie: prvé

ISBN 978-80-570-2346-3 (mäkká väzba)

ISBN 978-80-570-2347-0 (EPUB)

ISBN 978-80-570-2348-7 (MOBI)

ISBN 978-80-570-2349-4 (PDF)

Radi sa bojíte a priťahujú vás tajomstvá? Kniha Tenká hranica obsahuje 10 príbehov, ktoré vás chytia a už nepustia. Hlavní hrdinovia sa stretávajú so záhadami, ktoré mrazia až do špiku kostí. Okolo nás sa dejú nevysvetliteľné veci, ktoré možno nikdy úplne neodhalíme. Isté však je, že ani jeden príbeh vám nedovolí v noci zaspať.

Netvor (Billa už od malička fascinuje tajomno. Miluje rôzne historiky a záhady. Jedného dňa ho prestane baviť iba o nich počúvať a rozhodne sa, že si overí ich pravdivosť na vlastnej koži. Veď čo sa predsa môže stať? Netvor je strhujúci a mysteriózny príbeh o tom, že niekedy je naozaj lepšie nepokúšať osud a nesnažiť sa odhaliť tajomstvá, ktoré by mali ostať navždy ukryté.)

Ľadové jazero (Ľudia robia chyby každý deň a inak tomu nie je ani v tomto príbehu. Hannah je mladé dievča, ktoré má celý život pred sebou. Na mieste, kde býva, sú zimy kruté a jedna taká sa jej stane osudnou. Po vážnej autonehode sa ocitne na mieste, kde musí urobiť vážne rozhodnutie, ktoré ovplyvní nielen ju, ale aj jej najbližších.)

Dom (Jack, Jeremy a Cody sú kamaráti na život a na smrť. Zdá sa, že ich priateľstvo vydrží všetko, avšak stačí jedna prehýrená noc, jedno zlé rozhodnutie, jedna smiešna stávka a všetko sa zmení takmer zo dňa na deň. Ukazuje sa, že odvaha a snaha dokázať svetu, že na niečo máme, sa nie vždy vypláca.)

Tenká hranica (Aká hrubá je hranica medzi NAŠIM svetom a tým ICH? Keira si nájde novú prácu a konečne sa odsťahuje od rodičov. Zdá sa, že nič nemôže narušiť jej nový začiatok. Všetko sa vyvíja podľa jej predstáv až dokým ju jedného dňa neočarí malý obchodík so starožitnosťami. Aké nástrahy na ňu čakajú po príchode do nového mesta?)

Je to len príbeh (Už samotný názov prezrádza, o čo v tomto krátkom diele pôjde. Môžeme však s istotou povedať, že je skutočný? Alebo sa s nami jeho autor iba zahráva?)

Tajomstvo (Kayla žije so svojou rodinou v meste, v ktorom sa nikdy nič zvláštne nedeje. Až do chvíle, kým sa jej nezjaví malé dievčatko, ktoré ju vystraší natolko, že sa rozhodne pátrať. Kam až ju táto zvedavosť privedie?)

Nezvaný hosť (Cudzie hlasy v hlave, nechcené myšlienky. Aj to sa vám môže prihodiť. Nezvaný hosť vám dokáže, že nikdy nie ste sami...)

Sen (Michael sa každú noc v spánku vydáva na tajomné miesto, kde spoznáva nových ľudí. Háčik je iba v jednom – títo ľudia už nie sú živí. Jedného dňa sa tam stretne so záhadným dievčaťom, ktoré je vystrašené, premočené a zranené. Vôbec netuší ako sa sem dostala a Michael sa rozhodne, že jej pomôže zistiť to. Cena za túto pomoc však bude vyššia ako by si myslel.)

Za stenou (Oliver je samotár, ktorý svoj čas najradšej trávi zahĺbený do kníh. Až kým sa jedného dňa nestane niečo, čo mu zmení život. Čo všetko sa okolo nás deje a my o tom vôbec netušíme? Hlavný hrdina sa v príbehu Za stenou presvedčí, o tom, že strhujúce dobrodružstvo nemusí zažiť len pri čítaní, ale aj na vlastnej koži.)

Bez konca (Príbeh o tom, ako rýchlo sa dokáže nevinná hra zmeniť na boj o holý život.)

NETVOR

Odjakživa som miloval rôzne historky. Môj starý otec ma k nim priviedol a ja som mu bol za to vďačný. Každý jeden deň, ktorý sme spolu strávili, ma prekvapil novým príbehom. Vždy ma fascinovalo, ako ich vedel rozprávať. Dokonale som si vedel predstaviť každé jedno slovo, ktoré mi povedal, každú jednu postavu, ktorú opísal a prostredie, kde sa všetko odohrávalo. Dodnes neviem, odkiaľ mal môj starý otec všetky tie príbehy, ale keď som začal chodiť na strednú školu, obľúbil som si školskú knižnicu. Trávil som v nej možno až priveľa voľného času, ale knihy som mal veľmi rád a zbožňoval som čítať všelijaké záhady. Vždy som chcel zistiť, či sa zakladajú na pravde. Jedného dňa, keď som znovu sedel v knižnici a pátral po tajomnom príbehu o jaskyni, ktorá bola údajne ukrytá hlboko v lese, mi napadlo, že by som naozaj mohol skúsiť všetky tie miesta vyhľadať a overiť si, či sú historky o nich pravdivé. Či už sám alebo s niekým, na tom mi vôbec nezáležalo. Jednoducho som to chcel spraviť. Práve som bol začítaný do jedného z článkov o jaskyni, keď v tom ma čosi vyrušilo. Bol to nejaký pohyb, ktorý ma prinútil odtrhnúť oči od článku a pozrieť sa kto to je. Všimol som si, že do knižnice vošiel Conor. Musel som sa pousmiať, pretože to bol môj veľmi dobrý kamarát a trochu ma pobavilo, že sem prišiel. Knihy neobdivoval tak, ako ja a chodil sem len vtedy, keď musel.

„Mohol som si myslieť, že tu zase budeš,“ povedal, keď konečne prišiel ku stolu, za ktorým som sedel. Chytil stoličku za operadlo a pritiahol si ju, aby sa na ňu mohol posadiť. „Čo to zase čítaš?“

„Nebude ťa to zaujímať,“ povedal som a očami som si prebehol článok. Conor nemal rád tajomné príbehy, pretože im neveril. Veľakrát som sa zamyslel nad tým, prečo máme my dvaja k sebe tak blízko a prečo sme vlastne najlepšimi priateľmi. Nešlo mi to do hlavy, pretože sme boli takí rozdielni, a to takmer vo všetkom. Nevedel som prísť na to, čo nás spája, ale vedel som, že človeka, ako je Conor, nikdy nechcem stratiť.

„Haló, si tu?“ zo zamyslenia ma vyrušil Conorov hlas. Stávalo sa mi to dosť často – zrazu mi niečo napadlo a ja som sa nad tým tak veľmi zamyslel, až som zabudol na okolitý svet.

„Prepáč, počúvam ťa,“ povedal som a zavrel som knihu. „Tak, čo ťa sem vlastne privádza?“

„Chcel som sa spýtať, či so mnou nepôjdeš na obed?“ Conor spýtavo podvihol svoje husté obočie a premeral si ma.

„Prepáč, ale dnes to asi nepôjde. Mám niečo rozčítané,“ nechcel som, ale musel som odmietnuť jeho pozvanie. Mal som ho rád, ale pravda bola taká, že väčšinu času som radšej trávil osamote. Len ja a moje myšlienky.

„Aj som si to myslel,“ Conor vôbec nebol prekvapený mojou odpoveďou. Robil som to totiž tak často, že ak by som s pozvaním súhlasil, určite by ho to vykoľajilo. Už sa chystal na odchod, keď v tom ho prekvapila moja nečakaná reakcia.

„Ale... predsa len by som sa ťa chcel niečo opýtať,“ začal som veľmi pomaly, pretože som sa bál, ako to zoberie.

„O čo ide, Bill?“

„Vieš, napadlo mi, či by si nemal chuť... no...,“ hovorilo sa mi to naozaj veľmi ťažko. „...chcel som len vedieť, či by si so mnou nechcel zísť na takú menšiu prehliadku lesa,“ musel som uznať, že to vyznelo naozaj veľmi zle.

„Prehliadku lesa?“ Conor len nechápavo podvihol obočie.

„Skrátka, čítam teraz jeden článok, kde sa píše o tajomnej jaskyni. Ved' vieš, že tieto príbehy milujem. A tak mi napadlo – prečo by som o tom mal len čítať, keď by som sa mohol ísť na vlastné oči presvedčiť o tom, či sú všetky tie záhady a historiky pravdivé?“ tak, a bolo to vonku. Conor sa na mňa stále pozeral, ako na šialenca a mne bolo v tej chvíli jasné, že som sa ho to spýtal úplne zbytočne.

„Nerozumiem, na čo si chceš ísť overovať niečo, čo je už na prvý pohľad jasné. Sú to predsa výmysly. Kedysi dávno, keď ešte ľudia nemali televízor, tak si týmito príbehmi krátili dlhé zimné večery.“ Conor bol pobavený. Trochu sa ma to dotklo, ale nechcel som mu nič hovoriť.

„Fajn, len som si myslel, že by si možno aj ty chcel vedieť, ako to vlastne celé je,“ mykol som plecóm. Neplánoval som ho ďalej presvedčať. Bolo mi jasné, že Conor sa už rozhodol a trochu mi to bolo ľúto. Lepšie by bolo, ak by sme po tom pátrali spolu, ale vedel som, že to nemá zmysel. Na niečo také by som ho neprehovoril ani vo sne.

„Ja už dávno viem, ako to celé je. Zo všetkých tých príbehoch o začarovaných jazierkach, tmavých jaskyniach a čiernych príšerách, ktoré v nich žijú, sú reálne možno tak opisované miesta. Zvyšok sú len obyčajné výmysly,“ povedal Conor a mňa to znovu zabolelo. Útočil mi na niečo, čo som zbožňoval už od detstva.

„Len som sa spýtal,“ povedal som a pozrel som sa na všetky tie časopisy a knihy, ktoré som mal porozkladané na stole. Cítil som sa trochu neprijemne, pretože sa mi zdalo, že ma pokladá za totálneho idiota. Ale mne sa nechcelo veriť tomu, že sú to len rozprávky. Pre mňa to všetko bolo skutočné. Chcel som mu dokázať, že sa nemýlim a hlavou mi prebehlo, že sa na cestu vyberiem sám a prinesiem mu akýkoľvek dôkaz o tom, že tie príbehy sú založené na skutočnosti.

„A ja som ti len odpovedal. Teraz už musím ísť, tak sa teda maj,“ Conor zdvihol ruku na pozdrav, otočil sa na odchod a vykročil smerom von z knižnice. Sledoval som ho celý čas, až kým sa mi nestratil z dohľadu. Potom som znovu otvoril knihu a začítal som sa do príbehu o tajomstve, ktoré skrývala jaskyňa.

V ten deň som prečítal veľa príbehov a asi päť kníh som si z knižnice zobral so sebou domov, aby som si o nich mohol niečo zistiť. Ostal som veľmi sklamaný, keď som sa na internete dočítal, ako to so všetkými záhadami je. Natrafil som na rôzne diskusie a cestovateľské blogy, kde podobní ľudia, ako som ja, písali o tom, ako pátrali po tajomných miestach a čo všetko sa dozvedeli. Zistili, že všetko v príbehoch bolo vymyslené, okrem miest, kde sa to všetko malo odohrávať. Nechcel som si to priznať, ale Conor mal pravdu. Všetko to boli len výmysly. Bol som nahnevaný a po zvyšok dňa som už neotvoril ani jednu knihu.

Chýbal mi starý otec. Nikdy som sa ho neopýtal, ako všetky tie tajomné príbehy vnímal on. Možno tomu vôbec neveril. Možno ma len potreboval zabaviť a úspech dosiahol až keď mi začal rozprávať nezmyselné záhady. A možno dokonca rátal s tým, že raz z toho vyrastiem a prestanem tomu veriť. Chcel som mu toho toľko povedať a mal som na neho nespočetné množstvo otázok, ale už som nemal možnosť znovu sa s ním stretnúť. Cítil som sa oklamáný, ale nevinil som z toho starého otca, pretože som vedel, že určite mi nechcelo zle. Bol som rád, že so mnou trávil čas. Z toho, ako som sa

cítil, som obviňoval autorov všetkých tých príbehov. Dokonca som si sľúbil, že už nič podobné v živote čítať nebudem. Nechcel som sa ďalej živiť klamstvami, ale neodolal som.

Na druhý deň som znovu musel ísť do knižnice a hľadať. Knihy, ktoré som si vypožičal, som vrátil a rozhodol som sa hľadať niečo nové. Úplne by mi stačilo prečítať si aspoň jeden príbeh, ktorý by sa zakladal na pravde. Hľadal som veľmi dlho a niektoré z príbehov som dokonca čítal s odporom. Už som nevedel, čomu môžem veriť a mal som pocit, že pre mňa stratili čaro. Pred sebou som mal na stole poukladané nespočetné množstvo kníh a časopisov. Niektoré som len narýchlo prelistoval, v iných som sa dokonca zameral len na obsah a ďalej som nemal chuť sa nimi zdržiavať. Zdalo sa mi, že včerajšie pátranie ma obralo o detstvo. O to detstvo, ktoré som strávil s mojím starým otcom pri rozoberaní mnohých tajomstiev. Mračil som sa a na prste som si začal točiť môj prsteň, ktorý som dostal od starkého. Robil som to zakaždým, keď som sa cítil nesvoj. Nachvíľu som dokonca musel prestať hľadať a knihy, ktoré som si už prelistoval, som odniesol na ich pôvodné miesto. Na stole ostalo ležať len zopár časopisov a jedna hrubšia kniha. Vrátil som sa k nim a rozhodoval som sa, čím začať. Nič z toho ma nelákalo, ale chcel som si aspoň niečo prečítať. Zvolil som si jednoduchšiu a kratšiu cestu, preto som si vzal do ruky časopis. Listoval som v ňom a očami som len tak prebehoval z článku na článok. Bol som dosť znudený a dalo by sa povedať, že dokonca znechutený. Časopis bol starší, z roku 1985, a písali sa v ňom rôzne články. Najviac ma zaujal článok o jazernej príšere, ktorá zo svojho úkrytu vylieza len v noci a ten, kto ju stretne, už navždy bude v sebe niesť kúsok z nej. Príbeh sa mi páčil. Len škoda, že som nevedel, či ho môžem brať vážne. Chcel som si časopisy zobrať domov a znovu skúsiť nájsť niečo na internete. Dlhو som sa rozhodoval a nakoniec som si povedal, že to urobím. Možno práve tento príbeh sa zakladá na pravde a niekde tam vonku pobejú ľudia, ktorých príšera dostala svojimi chápadlami a zmocnila sa ich mysle. Vzal som časopisy a aj poslednú knihu, ktorá mi ešte ostala ležať na stole a pobral som sa domov.

Veľmi dlhý čas som sa premáhal, aby som zapol počítač a pokúsil sa vyhľadať niečo, čo by ma presvedčilo o tom, že to nie je len výplod fantázie nejakého autora. Napokon som sa rozhodol. Stlačil som gombík, aby sa

počítač rozbehol a ja som si zatiaľ znovu prelistoval časopis. Asi na desiatej strane som natrafil na niečo, čo ma zaujalo natoľko, že som si to musel prezrieť viackrát. Článok bol krátky a nachádzal sa na úplnom spodku strany, takže ak by som si časopis neprezeral dostatočne pozorne, určite by som si ho nevšimol. Niesol názov *Netvor* a autor bol anonymný. Keďže bol príspevok napísaný veľmi stručne, rozhodol som sa, že kým sa môj počítač rozbehne, stihnem si ho prečítať. Na začiatok musím povedať, že pri jeho čítaní mnou prechádzali zimomriavky. Bol taký stručný, až ma z toho mrazilo.

Netvor

Záhada, ktorá rozdelila obyvateľov malého mestečka Arrow na dva tábory. Jedna časť ľudí žijúcich v tomto nenápadnom malom meste príbehu o netvorovi verí, iní si myslia, že táto záhada sa nezakladá na pravde. Isté však je, že o netvorovi takmer nič nevieme. Hovorí sa, že žije v neďalekom lese a vylieza len v noci. Nemôžete ho vidieť, ani počuť, môžete len ucítiť zápach škvariaceho sa mäsa, keď je už blízko vás. Obyvatelia mestečka tvrdia, že po stretnutí s netvorom sa už nikto nikdy viac domov nevráti. Jediné, čo sa po zvedavcoch, ktorí navštívia les neskoro v noci, nájde, sú zvyšky končatín. Netvor si celé telo zoberie so sebou, ale obhorené ruky alebo nohy nechá na mieste. Otázne je, či naozaj niekedy niekto v lese našiel ľudské pozostatky.

Takto sa článok končil. Prečítal som si ho ešte niekoľkokrát. Bol to jeden z tých príbehov, ktoré ma úplne pohltili. Celkom som pri ňom dokonca zabudol na tajomstvo o jaskyni. Do vyhľadávača na internete som zadal slovo *netvor* a dúfal som pri tom, že niečo nájdem. Na moje sklamanie som znovu nič neobjavil, ale potešilo ma, že som nenašiel ani žiadne články a diskusie, kde by sa písalo o tom, že všetko je len výmysel. Rozhodol som sa, že budem hľadať ďalej, kým niečo nenájdem. Chcel som vedieť na čom som a mal som taký zvláštny pocit, že možno práve tento príbeh je aspoň čiastočne pravdivý. V článku sa písalo, že netvor žil blízko mesta Arrow. Zaujímalo ma, kde sa nachádza, preto som do vyhľadávača zadal názov mesta. Prekvapilo ma, že nebolo ani tak vzdialené od miesta, kde bývam ja.

Ak by som tam chcel ísť, musel by som cestovať asi hodinu vlakom, čo nebolo až tak ďaleko. Zatiaľ som ale nemal dôvod niekam chodiť, pretože som ešte nič zaujímavé nenašiel. Neskôr som sa však dostal na hlavnú stránku mesta a natrafil som na niečo, čo mi takmer vyrazilo dych. Stačilo pár kliknutí a dostal som sa na jeden z mnohých blogov, ktorý bol ale trochu iný ako tie ostatné. Pôsobil na mňa veľmi nepríjemným dojmom. Farbami bol ladený do čiernej a niektoré články boli písané v čudnom jazyku. To ale nebolo všetko, čo ma tak dostalo. Doslova mi spadla sánka, keď som si prečítal správu o tom, že v roku 1991 sa v okolí mesta Arrow našla obhorená ruka. Presnejšie v lese, ktorý bol v článku z časopisu opisovaný ako domov netvora. Na blogu sa písalo, že ju našiel starší pán, ktorý bol v lese na prechádzke so psom. Z toho všetkého mi vyplynulo jediné – *niečo na tom jednoznačne musí byť pravdivé*. Nevydržal som to a musel som zavolať Conorovi. Dúfal som, že mi konečne uverí.

„Prosím?“ v telefóne sa ozval Conorov hlas. Ihneď som sa potešil, že ho počujem.

„Niečo som našiel. Musíš to vidieť,“ povedal som bez pozdravu.

„Zase si sa hrbal v starých rozprávkach?“ podpichol ma Conor, ale ja som to úspešne odignoroval.

„Tak prídeš alebo nie?“ bol som netrpezlivý.

„Za pár minút som u teba,“ povedal Conor a mňa tým veľmi potešil. Zložil som a keďže som bol nervózny, znovu som sa pohrával s prsteňom na mojej ruke. Čo by na to asi tak povedal starý otec? Pousmial som sa, ale bol to smutný úsmev. Bolo by super, ak by sme po tom mohli pátrať spolu. Starý otec sa vždy nechal nahovoriť na čokoľvek. Bol som taký zahĺbený do svojich myšlienok, že som nepočul, kedy Conor prišiel. Len som sa strhol, keď mi nečakane vošiel do izby.

„Tvoja mama ma pustila,“ prehovoril na vysvetlenie a ja som pokýval hlavou.

„Tak už pod,“ mávol som na neho rukou, aby si švihol. Chcel som mu to čo najrýchlejšie ukázať, pretože som bol zvedavý na jeho reakciu. Vstal som zo stoličky a pustil som ho, aby si sadol. „Tak, vidíš to?“ ukázal som mu článok v časopise a potom ten strašidelný blog. Conor sa pri čítaní oboch správ mračil a keď skončil, pozrel sa na mňa.

„A? Čo má byť?“ znovu sa na mňa pozeral tým pohľadom ako v knižnici. Zase som pre neho bol len obyčajný blázon, ale tentokrát som si povedal, že budem bojovať za svoju pravdu.

„Vôbec to nevidíš? Článok o netvorovi v časopise z roku 1985 a blog, kde sa píše o incidente z roku 1991. Spolu to súvisí. Ten netvor tam niekde musí žiť,“ snažil som sa ho presvedčiť ako som len najlepšie vedel.

„No ja vidím len to, že ani jedna z týchto informácií nemá autora,“ povedal Connor a ja som vedel, že tým to pre neho celé hasne. „Ale dobre... ak tomu veríš, tak prečo sa vlastne nejdeš presvedčiť na vlastnej koži? Sám si vravel, že stále o tom len čítaš a chcel by si si to aj overiť, nie? Ale zatiaľ som nevidel, že by si niekde bol. Vždy sedíš len v knižnici a hľadáš nové a nové príbehy. Stojíš si za tým, že nie sú vymyslené, ale ešte si žiadny dôkaz o ich pravdivosti nepriniesol.“

Zažmurkal som a ostal som ticho, pretože Conor ma umlčal. Možno aj mal pravdu.

„A ak by som ti dôkaz o tom, že netvor žije, priniesol, konečne by si mi uveril, že niečo také môže existovať?“ podvihol som obočie a čakal som na Conorovu odpoveď. Zdalo sa mi, že asi po prvýkrát odkedy ho poznám nevie, ako má zareagovať. Znovu ma ale vyviedol z omylu.

„Fajn. Priniesieš mi dôkaz a ja týmto rozprávkam o príšerách začnem veriť. Ale nechci odo mňa, aby som s tebou denne vysedával v knižnici,“ upozornil ma a bolo mi jasné, že sa chcel len poistiť. Trochu som sa nad tým musel pousmiať.

„Tak teda platí,“ súhlasil som v jeho ponukou a už som si predstavoval, ako sa asi bude tváriť, keď ma uvidí prichádzať aj s dôkazom, že netvor naozaj existuje.

Conor u mňa v ten deň ešte zopár hodín pobudol, no ja som to už nemohol vydržať a chcel som sa ihneď vybrať vlakom nájsť malé mesto Arrow. Môj najlepší kamarát vedel, že sa mu v žiadnom prípade nepodarí presvedčiť ma o niečom inom, preto nenamietal a dokonca mi pomohol s prípravou na cestu. Ostal som zarazený, keď ma ochotne odprevadil na vlakovú stanicu. Mal som z neho dojem, že ho tiež zaujíma, ako to vlastne s netvorom je, len si to jednoducho odmietal priznať. Na to bol až príliš tvrdohlavý. Ako som predpokladal, cesta vlakom trvala asi hodinu. Za ten

čas som si stále prezeral článok a keďže vo vlaku bolo pripojenie na internet, využil som to a ďalej som pátral dúfajúc, že možno nájdem niečo nové.

Bol som trochu sklamaný, keď som žiadnu novú informáciu spojenú s týmto prípadom nenašiel, ale neubrало mi to na nadšení, práve naopak. Čím bližšie som bol k mestu, tým som bol viac vzrušenejší. Ani mi neprekázalo, že som tam išiel sám. Keď vo vlaku zahlásili, že sa blížíme do stanice, začal som sa pripravovať na výstup. Starostlivo som skontroloval, či som vo vlaku nič nezabudol a potom som vystúpil. Stanica bola malá a pôsobila na mňa v celku príjemným dojmom. Zdalo sa mi, že som z vlaku vystúpil úplne sám. Všade bolo pusto, ale nevadilo mi to, pretože sa mi to páčilo.

Obľuboval som miesta, kde som mohol byť osamote a preto ma aj mesto zaujalo už na prvý pohľad. Dýchalo na mňa zvláštnou atmosférou, ktorú som dokonca ani nevedel opísať. Pravdupovediac, vôbec som nečakal, že bude až také opustené. Keď som sa porozhliadal, všimol som si, že domčeky stojace vedľa seba, sú všetky jeden ako druhý. Malé mestečko Arrow sa od toho, v ktorom som žil ja, líšilo snáď vo všetkom. Myslel som si, že ľudia, ktorí tu žijú, budú chcieť na netvorovi zarobiť, preto ma prekvapilo, keď som nikde nevidel žiadne stánky ani obchody so suvenírmí. Mesto bolo také pusté, až ma z toho začalo trochu aj mraziť. Napadla mi zvláštna myšlienka, ktorá mi spôsobila zimomriavky. Čo ak si všetkých ľudí netvor už dávno zobral? Hneď po tom ma poriadne striaslo a ja som si uvedomil, že toto je niečo celkom iné, ako keď som sedával v knižnici a niečo si čítal. Zrazu som mal pocit, že som účastníkom jedného z mnohých príbehov, ktoré som už toľkokrát prečítal. Tak ako pri čítaní, ani tu som nevedel, čo ma čaká. Netušil som, či som na začiatku príbehu, v strede alebo na samom konci a to ma poriadne znepokojilo. Doma pri Conorovi som strúhal frajera, ale tu mi prestávalo byť do smiechu. Pristihol som sa pri tom, že sa na okolie pozerám s vypleštenými očami a pootvorenými ústami. Bol som ako v inom svete a nevedel som či sa mám z toho tešiť alebo radšej plakať. Nebolo tu ani živej duše, a to bol možno práve ten dôvod, prečo som sa cítil nesvoj. Hoci som obľuboval samotu, tentokrát mi ale začínala poriadne naháňať hrôzu. Keby som videl aspoň jedného človeka, mohol by som sa ho opýtať na cestu k lesu... alebo možno rovno na netvora. Prípad, ktorý som našiel na internete, sa udial už síce dosť dávno, ale predpokladal som, že v takomto

malom meste si to ľudia navždy zapamätajú, pretože išlo možno o jediná udalosť väčších rozmerov za posledné roky.

Musel som si niečím dodať odvahu, preto som sa potešil, keď som si vo vrecku na vetrovke našiel čokoládový cukrík. Určite tam bol zabudnutý už veľmi dlhú dobu, ale nevadilo mi to, pretože mi veľmi pomohol. So sladkým posmelením v ústach som sa vybral od stanice dolu ulicou. Bolo zarážajúce, že každý jeden z domčekov mal dve okná, cez ktoré viseli na vlas rovnaké záclony s krajkou. Pomyslel som si, že teraz by sa mi zišiel celý balík čokoládových cukríkov. Naprázdno som prehltnol a pridal som do kroku. Nechcel som sa dívať na domčeky, ale nedalo mi to. Stále ma niečo nútilo ich medzi sebou porovnávať, aj keď som celý čas vedel, že žiadne rozdiely medzi nimi nenájdem. Keď som míňal asi dvadsiaty dom v poradí, čosi ma zaujalo. Všimol som si, že za jedným oknom zo záclonou sa niečo pohlo. Donútilo ma to zastaviť a srdce som si cítil až v krku. Ak by som nebol ani trochu šialený a zvedavý, tak by mi to úplne stačilo na to, aby som to tam celé zabalil. Conor by si mohol vraviť čo chce a bolo by mi to jedno. Mal by som ho na háku. Ale vzhľadom k tomu, že asi nemám všetkých päť pokope, napadlo mi ísť k domu. Chcel som sa spýtať na cestu k lesu alebo aspoň zistiť, čo si domáci myslia o legendách a netvorovi, ktorý údajne žije v ich lesoch.

„Je tam niekto?“ spýtal som sa, keď som stál pred domom a díval sa do okna, kde som pred malou chvíľou zaznamenal nejaký pohyb. Zdalo sa mi, že to ani nie som ja, že som skrátka opustil svoje telo a niekto nie celkom normálny namiesto mňa pokúša osud. Hodnú chvíľu sa nič nedialo, preto som si začínal nahovárať, že sa mi to možno len zdalo, pretože som si veľmi prial, aby som tu nebol sám. Už som sa aj chcel otočiť, že pôjdem preč, keď v tom niekto odhrnul záclonu. V okne som zbadal staršiu ženu, ktorá mohla mať tak okolo 60 rokov a nevyzerala veľmi nadšene. Najskôr som ju vyrušil pri pozeraní televízie. Čakal som, čo sa bude diať a potešilo ma, keď otvorila okno.

„Čo tu hľadáš, chlapče?“ oslovila ma zachrípnutým hlasom, ktorý sa mi zaryl hlboko pod kožu. Znovu som musel prehltnúť a chvíľu počkať na to, aby som mohol zas prehovoriť.

„Dobrý deň,“ prehovoril som a odmlčal som sa, pretože som hľadal tie správne slová na začiatok. Nechcel som začať hneď s netvorom, preto som rozmýšľal, ako by to znelo najlepšie. „Bývam tu neďaleko a z internetu som sa dozvedel o vašom meste. Je naozaj veľmi pekné,“ skúsil som jej trochu polichotiť, ale mal som pocit, že to veľmi nepomohlo. Stará pani na mňa vrhla podozrievavý pohľad.

„Chceš mi niečo predať? Si podomový obchodník?!“ oborila sa na mňa a musím priznať, že ma to vystrašilo. Žena mi chcela zavrieť okno pred nosom, ale rozhodol som sa ju zastaviť.

„Nie, počkajte! Nie som žiadny podomový obchodník. Som len obyčajný turista, ktorý sa zaujíma o tunajšie lesy,“ povedal som a v duchu som sa modlil, aby mi to prešlo. Žena na mňa prižmúrila oči a mal som pocit, akoby mi videla až do žalúdka. Bolo mi z nej zle, ale bola to jediná živá duša, ktorá mi mohla pomôcť. Musel som sa prinútiť to vydržať.

„Tak tunajšie lesy, vravíš...,“ znovu sa ozval jej zachrípnutý hlas. Na sekundu som odvrátil pohľad, pretože ma doslova prepaľovala očami a nebolo mi to vôbec príjemné.

„Odíd, kým je čas. Dobre ti radím, chlapče,“ povedala a veľavýznamne sa na mňa zadívala. Nerozumel som, prečo ma posielala preč a podozrieval som ju, že je jedna z tých obyvateľov mestečka, ktorá verí, že netvor sa pohybuje v okolí jej obydľia.

„Vy niečo viete, však?“ skúsil som sa jej opýtať hneď na rovinu. Nemalo zmysel ďalej si vymýšľať o tom, prečo som sem vlastne prišiel. Cítil som z nej, že to vie. „O netvorovi...,“ spresnil som, aby znovu nedostala chuť považovať ma za nejakého predajcu alebo za niečo horšie. Nevedel som, na čo myslí, za to mne sa zdalo, že jediným pohľadom ma dokázala prečítať ešte skôr, než som vôbec prehovoril.

„Zmizni odtiaľto!“ žena po mne skríkla a prudko zabuchla okno. V meste bolo také ticho, že som počul, ako beží na druhú stranu domu. Jej reakcia ma natoľko prekvapila, že som pred jej domov stál ešte zopár minút. Bol som naozaj šokovaný a došlo mi, že som možno začal do živého. Netrvalo dlho a uvedomil som si, že k tomu všetkému dokonca ani vôbec neviem, kadiaľ mám ísť. Vyčítal som si, že som premrhal svoju jedinú šancu zistiť to. V duchu som nadával a mračil som sa. Mal som na výber z dvoch možností

– buď netvorov les skúsim nájsť sám alebo pôjdem prvým vlakom naspäť domov. Prvá možnosť sa mi pozdávala viac, preto som sa nakoniec vybral znovu dolu ulicou. Nemal som tušenie, kam kráčam, ale stále ma to ťahalo ísť nižšie a nižšie. Na začiatku som nevedel kvôli čomu, ale keď som uvidel koniec ulice, minul som posledné domčeky a predou mnou sa objavil vstup do lesa, pochopil som. Dalo by sa povedať, že ma k sebe lákal. Pri najmenšom som to tak cítil aspoň ja.

Medzi stromami bolo o poznanie chladnejšie, než keď som prechádzal po ulici. Bundu som si preto musel pritiahnuť viac k telu a zapol som si ju až po krk. Ruky som si založil do vreciek a rozhlíadol sa. Spomenul som si, že v časopise anonymný autor uviedol, ako to údajne s netvorom je. Vraj vylieza len v noci a nemožno ho vidieť, ani počuť. Niečo sa mi marilo aj o zápachu, ktorý človek cíti, keď mu je už netvor v päťách. Nič som necítil, takže som bol v rámci svojich možností pokojný. Pomáhalo mi aj to, že ešte nebola tma. Bol som si istý, že za bieleho dňa netvora nestretnem. Pomyslel som si, že ak by som tu mal byť v noci, určite by mi preskočilo. Možno by som sa v tej chvíli aj ja zmenil na netvora.

Kráčal som po lesnej cestičke a pod nohami mi pukotali vetvičky. Čím hlbšie som bol, tým som sa cítil horšie. Stále som sa musel obzerať a nepáčilo sa mi, že sa vzdialujem od vstupu do lesa. Stromy boli hustejšie a zovretie môjho žalúdka silnelo. Podvedome som si vytiahol ruky z vreciek a začal som sa pohrávať s prsteňom tak, ako som to robil vždy, keď som sa cítil nervózny. Nachvíľu som dokonca akoby zabudol, na čo som sem prišiel. Chcel som predsa dôkaz o tom, že netvor nie je vymyslený. Prestal som sa obzerať naokolo a svoj pohľad som uprel do zeme. Potreboval som nájsť aspoň niečo malé, aby som Conorovi dokázal, že sa nemýlim. V podstate sa mi zdalo, že tu nie som kvôli sebe, ale kvôli nemu. A možno to aj bola pravda. Viac som túžil po jeho uznaní, než po zistení pravdy. Trochu ma to vyviedlo z rovnováhy, lebo som si to uvedomil až tu. Musel som sa upokojiť a skúšať hľadať nejaký hmatateľný dôkaz. V krátkom článku, ktorý som čítal v časopise, sa uvádzalo, že netvor si berie celé ľudské telá, ale necháva za sebou zvyšky končatín. Ruky, nohy, prsty... čokoľvek. Uspokojil by som sa aj s malíčkom. Fakt sa zo mňa stával fanatik. Možno práve tento les mal na ľudí a svoje okolie čudný vplyv. Napadlo mi, že možno to je dôvod

vyľudnenia mestečka Arrow. Tá stará žena v skutočnosti nemusela byť zlá, len ju poznačil les.

Z prúdu myšlienok ma vytrhol až zvuk, ktorý sa mi zaryl hlboko do uší. Dovtedy som počul len šuchot lístia, pukot vetvičiek a svoje vlastné myšlienky. K pukotaniu a šuchotaniu sa teraz pridal aj celkom iný zvuk. Počul som, akoby mi pod jednou topánkou popukali kosti. Zarazil som sa a v tej chvíli som vedel, že na to nikdy nezabudnem, pretože na také niečo sa človeku zabúda len ťažko. Musel som zastať a zhlboka sa nadýchnuť. Premáhal som sa, aby som zodvihol nohu. Nevedel som si predstaviť, čo uvidím, ale tušil som, že to nebude príjemný pohľad. Pripadalo mi to, že sa na jeden jednoduchý úkon pripravujem vyše hodiny. Ešte zopárkrát som sa zhlboka nadýchol a vydýchol a potom som ustúpil z miesta, kde som počul akoby popraskanie kostí. Poriadne ma naplo, keď som zbadal niečo, čo vyzeralo ako ruka. Bola obhorená a podstatne zdeformovaná a aby toho nebolo málo, ja som ju svojou váhou ešte aj trochu rozmliaždil. Spomenul som si, ako som o tom čítal. Znovu mi realita dala poriadnu facku. Čítanie je slabý odvar, pretože človek si predstaví napísané slová podľa seba. Niečo si prikrášli, niečo si naopak nedokáže predstaviť vôbec. To druhé bol presne môj prípad. Nie že by som si nedokázal pri čítaní vytvárať vlastné obrazy, ale môj problém bol v tom, že som si veci predstavoval až príliš jednoducho. Týkalo sa to najmä tých, s ktorými som sa predtým ešte nikdy nestretol. Znovu ma pri pohľade na obhorenú ruku naplo. Musel som sa odvrátiť a predýchať to, ako už toľkokrát. Príbehom som veril, ale aj tak ma zaskočilo, keď som si po pár minútach uvedomil, že sa ten o netvorovi zakladá na reálnom prípade.

Batoh som si zložil z pliec a vytiahol som odtiaľ niečo, čo sa podobalo na čierne vrece. Chcel som do neho ruku vložiť, ale bál som sa jej dotknúť. Bolo to na môj vkus až príliš nechutné. Ktovie, komu vlastne patrila? Dokonca mi v tej chvíli ani len nenapadlo, že by som mal zavolať políciu. Išiel som tak veľmi za svojim cieľom, až mi to otupilo zdravý rozum.

V batohu som musel pohľadať ešte niečo, aby som sa ruky nemusel dotknúť. Nakoniec som našiel dve vreckovky a dúfal som, že to bude fungovať. Obhorenú ruku som chytil pomocou nich a rýchlo som ju strčil do pripraveného vreca. Myslel som si, že vreckovky ma zachránia od

nepríjemného pocitu pri dotyku s rukou, ale mýlim som sa. Vreca som zavrel a musel som si obe ruky umyť vodou, ktorú som si so sebou priniesol vo fľaši z domu. Samozrejme, že som musel ešte raz nakuknúť do vreca, aby som sa presvedčil o tom, či sa mi to len nespája. Dokonca som sa aj uštipol do ruky, aby som si to overil. Ruka vo vreci stále bola a ja som ešte vždy bol v lese medzi stromami. Ani som si nestihol uviesť, kedy sa postupne začalo stmievať. Musel som čo najrýchlejšie opustiť les, pretože po stretnutí s netvorom som netúžil. Vreca aj s nálezom som natlačil do batoha, vhodil som do neho aj poloprázdnu fľašu s vodou a rozbehol som sa po tej istej ceste, akou som sem prišiel.

Mal som trochu horšiu orientáciu, ale z lesa sa mi po niekoľkých minútach podarilo dostať. Už bolo na čase, pretože sa začalo ochladzovať a prichádzajúca noc naberala na sile. Tešil som sa ako malé decko, keď som sa znovu ocitol medzi domami. Aj keď som tam bol sám, bolo mi to jedno. Už som nepotreboval nikoho, aby mi pomohol s nájdením cesty. Sám som si vedel poradiť a bol som na seba hrdý. Pridal som do kroku, aby som sa čím skôr dostal na vlakovú stanicu a odišiel domov. Ešte dnes som sa chcel stretnúť s Conorom, pretože do rána by som to určite nevydržal. Nemal som celkom premyslené, čo s nálezom urobím, keď ho Conorovi ukážem, ale rozhodol som sa, že to vyriešim neskôr. Kráčal som popri malých domčekoch a šklbalo mi kútikmi pier. Pripadal som si trochu ako šialenec, ale bolo mi to jedno, pretože som v batohu niesol čosi, čo Conora určite vyvedie z rovnováhy a ja vyhrám. Bol som taký zaujatý svojimi myšlienkami, že som sa strhol, keď som začul nepríjemný vrzgot. Prestalo mi šklbať kútikmi pier, zastal som a zodvihol zrak. Všimol som si, že pri jednom z domčekov stojí pri bránke nejaká staršia žena a díva sa na mňa. Ak som sa chcel dostať na vlakovú stanicu, musel som okolo nej prejsť. Keďže som nemal inú možnosť, znovu som vykročil, ale dával som si na ňu pozor. Ako som sa k nej približoval, spoznal som v nej ženu z okna. V tej chvíli som nevedel, ako sa mám správať. Dost som ju vtedy vyvedol z miery a musím povedať, že ma to aj mrzelo. Batoh som si napravil na pleciah a keď som bol už celkom blízko nej, všimol som si, že znovu na mňa zazerá. Zovrelo mi žalúdok tak, ako na začiatku.

„Ešte stále si tu?“ prehovorila chrapľavým hlasom. „Ešte si neodišiel?“ v jej hlase som cítil výčitku. Čo odo mňa vlastne tá žena chce?! Nič som jej nepovedal, pretože som nemal čo. Prešiel som okolo nej bez slova, ale nemohol som sa na ňu prestať pozerat', lebo sa mi zdalo, že má niečo za lubom. Neustále ma prepaľovala pohľadom a donútila ma pridať do kroku. Už som dávno mal, čo som potreboval a nechcel som sa tu d'alej zbytočne zdržiavať.

„On vie, čo si urobil... a raz si po teba príde,“ povedala žena za mojím chrbtom. Bolo to, akoby mnou prešiel elektrický prúd. Vlasy sa mi zježili a asi som aj poriadne zbledol. Tušil som, na čo žena naráža... ale odkiaľ to mohla vedieť?! Sledovala ma? Otočil som sa, aby som sa k nej vrátil a opýtal sa jej, ako to vlastne celé myslela, no len čo som to urobil, už tam nebola. Na ulici som bol znovu sám. Nikde ani živej duše, ani stopy po tom, že tam niekedy bola. Už toho bolo na mňa priveľa, preto som sa rozbehol hore ulicou najrýchlejšie, ako som len vedel. Mal som šťastie, pretože keď som konečne dorazil na stanicu, práve do nej prichádzal môj vlak. Rýchlo som nastúpil a šokovane som sa díval na mesto Arrow, ktoré sme za sebou nechávali. Postupne mi z dohľadu zmizli lesy, domčeky a nakoniec aj vlaková stanica. Samoty som si na dnešok užil až-až, preto som bol rád, keď si ku mne na d'alej zastávke prisadol starší manželský pár. Celú cestu domov sa rozprávali medzi sebou, no mňa to aj tak nedokázalo upokojiť. Vyprechala zo mňa takmer všetka radosť, ktorú som mal z nálezu a namiesto nej som mal v hlave len starenu a jej slová.

Vo vlaku bolo teplo, ale mňa pri pomyslení na jej zachrípnutý hlas, vždy striaslo. Nevedel som, čo si mám myslieť a snažil som sa zo všetkých síl, aby som o nej nemusel premýšľať. Z prsteňom na mojej ruke som sa hral tak nervózne, až na mňa žena s mužom začali trochu zazerat'. Skoro som zabudol vystúpiť, tak veľmi som bol zo všetkého vykoľajený. Od stanice som nebýval d'aleko, čo bolo veľmi dobré, pretože Conor býval na tej istej ulici. Hneď, ako som vystúpil, som mu zavolať, aby sa pripravil na to, že niečo mám. Chcel som mu povedať aj o starene, ale rozhodol som sa, že to si nechám ako čerešničku na torte. Pridal som do kroku, pretože ruka v batohu ma neskutočne páčila. Chcela sa dostať von, ukázať sa svetu a ja som bol tiež nedočkavý. Takmer som sa rozbehol, keď som uvidel, že oproti mne kráča

Conor. Bola už síce tma, no ulicu osvetľovali lampy a ja som ho spoznal podľa chôdze. Musel som sa upokojiť, ale nohy sa mi triasli od vzrušenia. V hlave som si predstavoval rôzne scenáre, čo mi na to asi povie, ale musel som si počkať.

„Niečo si nebodaj našiel?“ spýtal sa ma Conor bez pozdravu, keď už prišiel celkom ku mne. Zastavil a skúmavo si obzeral mňa a môj batoh. „No, nevyzerá, že by bolo tvojim dôkazom niečo fakt veľké,“ skonštatoval pri pohľade na môj stlačený batoh.

„Nejde o to, či je to veľké alebo malé. Ide o to, čo to vlastne je. Garantujem ti, že keď to uvidíš, spadneš z nôh... alebo ti minimálne vypadnú oči z jamiek,“ tešil som sa ako malé decko. „Počkaj, keď ti rozpoviem, čo sa tam vlastne stalo.“

„Nezdržiavaj a ukazuj.“

Zložil som si batoh z pliec a vytiahol som z neho čierne vrece. Stále som sa snažil sledovať, ako sa Conor tvári. Batoh som si položil na zem k nohám a v rukách som držal vrece.

„Tak čo, si pripravený?“ naťahoval som čas a bavilo ma to.

„Prestaň a ukáž, čo v ňom máš,“ Conor bol netrpezlivý a mňa to pobavilo.

„Ale musím ti povedať, že to nebude príjemný pohľad,“ upozornil som ho a stále som nechcel vrece otvoriť. Conorovi som už išiel na nervy, preto sa ku mne vrhol a z rúk mi ho vytrhol. Ostal som prekvapene stáť, nedal mi šancu zareagovať. Zažmurkal som a sledoval ho, ako si vrece otvoril. Naštvalo ma to, pretože som mu to chcel ukázať sám. Aj tak ma ale zaujímalo, ako sa zatvári. Na moje sklamanie len podvihol obočie a dokonca sa vo vreci prehrabal. Vôbec nebol šokovaný a o chvíľu som pochopil prečo.

„Ty si naozaj šialený. Doniesol si mi ukázať pár listov z nejakého lesa a pokladáš to za dôkaz, že niekde v lese existuje nejaký vymyslený netvor?!“ osopil sa na mňa a vrece do mňa hodil. „Rob si žarty z niekoho iného. Skončil som s tebou,“ Conorova reakcia ma prekvapila. Zvrtol sa na päte a nahnevaným krokom odišiel. Nechal ma tam celkom samého v strede ulice, s vrecom na odpadky a batohom pri nohách. Bol som v takom šoku, že som sa ho ani nepokúsil zastaviť. Vreco, ktoré do mňa hodil, som otvoril a zarazený som ostal namiesto Conora ja. Roly sa vymenili, ja som bol ten,